

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/21/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125012096
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3125012096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Miroslavy Šibíkovej a Mgr. Martina Vozára, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v llave, trvale bytom C. D. E., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, trestne stíhaného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02. apríla 2026 prejednal odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín a obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/119/2025 zo dňa 03. februára 2026 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písmeno d), odsek 2 Trestného poriadku sa v napadnutom rozsudku zrušujú výroky o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu s tým, že ostatné výroky napadnutého rozsudku týmto zrušením nie sú dotknuté.

II. Na podklade § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom C. D. E., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov,

odsudzuje

podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno n) Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona za použitia § 38 odsek 3, odsek 6 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/119/2025 zo dňa 03. februára 2026 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„26. augusta 2025 medzi 1:00 hod. a 2:00 hod. sa stretol s poškodeným D. G. na chodníku vedľa bytového domu na adrese H. I. XXXX/XX E. C. D. E., kde sa začal verbálny konflikt medzi poškodeným a obvineným, ktorý bol

pod vplyvom návykových látok, po čom poškodený sotil do obvineného, následne sa začali vzájomne biť a počas súboja vytiahol obvinený na poškodeného nôž, ktorým ho bodol do ľavého stehna a do ľavej strany v oblasti srdca, čím mu spôsobil bodnú ranu hrudníka vľavo penetrujúcu, poranenie perikardu srdca so zakrvácaním, zakrvácanie do ľavej pohrudničnej dutiny, bodnú ranu stehna vľavo, pričom uvedeným konaním došlo k poškodeniu dôležitého orgánu - osrdcovníka, čo je vonkajší obal srdca, v dôsledku čoho bol poškodený hospitalizovaný 20 dní, počas ktorých bol trvale pripútaný na lôžko a bol obmedzený v kontakte so spoločenským prostredím, v oblasti komunikácie, mobility a nevyhnutných životných potrieb, následne bol 14 dní obmedzený vo zvýšenej fyzickej aktivite, čiastočne bol obmedzený v príprave a zaobstaraní si stravy a od 26.08.2025 je práceneschopný.“

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona za použitia § 38 odsek 3, odsek 6 Trestného zákona a za aplikácie § 39 odsek 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na ktorého výkon bol obžalovaný podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Obžalovanému boli uložené aj ochranné opatrenia, a to podľa § 73 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, § 74 odsek 1 Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona a § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad na dobu 12 (dvanásť) mesiacov. Taktiež bolo rozhodnuté o poškodeným uplatnenom nároku na náhradu škody tak, že podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku sa poškodený D. G. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali v zákonnej lehote odvolania tak prokurátorka proti výroku o treste v neprospech obžalovaného ako aj obžalovaný proti výroku o treste v jeho prospech.

Prokurátorka odvolanie písomne odôvodnila. V úvode dôvodov odvolania poukázala na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedla nasledovné:

„Proti tomuto rozsudku podávam odvolanie do výroku o treste v neprospech obžalovaného A. B., ktoré nasledovne odôvodňujem:

Obžalovaný A. B. po prednesení obžaloby učinil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku. Na podklade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny, okresný súd správne ustálil skutkový stav predmetnej veci, tento správne vyhodnotil aj po právnej stránke a konštatoval vinu obžalovaného. Následne vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody.

Pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere súd prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, osobu obžalovaného a jeho pomery, ako i možnosť nápravy. Súd pri výmere trestu prihliadol na kritický postoj obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorý sa k trestnej činnosti priznal, túto oľutoval a súčasne poukázal na to, že obžalovaný spáchal skutok pod vplyvom návykovej látky, pričom bola zistená jeho závislosť, čo aj podľa znaleckého posudku determinovalo konanie obžalovaného. Uložené ochranné liečenie spolu s uloženým trestom môžu naplniť účel sankcií predpokladaných Trestným zákonom. Pre posilnenie účelu trestu bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 12 mesiacov.

S uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody v trvaní 4 roky sa nemožno stotožniť. Trest ako právny následok trestného činu musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. V uvedenom prípade treba pri určení výmery trestu brať zreteľ na spôsob spáchania trestného činu, jeho následky a na osobitosti prípadu, keď obžalovaný je stíhaný za násilnú trestnú činnosť.

Okresný súd správne ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona. Súd však pri ukladaní trestu nedostatočne vyhodnotil osobu obžalovaného, ktorý má v odpise registra trestov evidovaných 9 záznamov. Okrem toho, že obžalovaný sa dopúšťal páchania majetkovej trestnej činnosti, tak v roku

2018 sa dopustil aj násilnej trestnej činnosti a bol odsúdený pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, pričom v tomto prípade sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Rovnako v roku 2019 bol právoplatne odsúdený pre zločin vydieranie podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a pre zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, ktorý trest vykonal dňa 17.07.2024. V priestupkovej evidencii má obžalovaný zaznamenaný tiež jeden priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý spočíval vo fyzickom útoku na inú osobu.

Už len náhľadom do odpisu registra trestov i do výpisu priestupkov je zrejmé, že obžalovaný je osobou, ktorá má sklon k páchaniu protispoločenskej činnosti závažnejšieho i menej závažného násilného charakteru. Obžalovaný bol pritom naposledy odsúdený za zločiny na pomerne dlhý nepodmienečný trest odňatia slobody. Napriek tejto skutočnosti sa jeho konanie opätovne dostalo do rozporu so zákonom, keď znovu spáchal násilný trestný čin kvalifikovaný ako zločin. Vzhľadom na opätovné spáchanie zločinu samosudca v napadnutom rozsudku správne uviedol, že podľa § 38 odsek 3, odsek 6 Trestného zákona je potrebné zvýšiť dolnú hranicu základnej trestnej sadzby podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona o jednu tretinu, čím sa zákonné rozpätie trestnej sadzby posúva na 6 rokov až 10 rokov. Hoci samosudca pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 39 odsek 5 Trestného zákona a znížil trest pod dolnú hranicu takto upravenej sadzby o jednu tretinu, uložený trest nemožno považovať za spravodlivý ani primeraný všetkým okolnostiam prípadu.

Pri ukladaní trestu bolo nevyhnutné dôsledne zohľadniť nielen osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, ale aj spôsob spáchania trestného činu a jeho mimoriadne závažné následky. Obžalovaný A. B. pod vplyvom návykových látok po predchádzajúcom vzájomnom verbálnom aj fyzickom konflikte s poškodeným, vytiahol počas súboja na poškodeného nôž, ktorým ho bodol do ľavého stehna a do ľavej strany v oblasti srdca, čím mu spôsobil bodnú ranu hrudníka vľavo penetrujúcu, poranenie perikardu srdca so zakrvácaním, zakrvácanie do ľavej pohrudničnej dutiny, bodnú ranu stehna vľavo, pričom uvedeným konaním došlo k poškodeniu dôležitého orgánu - osrdcovníka, čo je vonkajší obal srdca, v dôsledku čoho bol poškodený hospitalizovaný 20 dní, počas ktorých bol trvale pripútaný na lôžko a bol obmedzený v kontakte so spoločenským prostredím, v oblasti komunikácie, mobility a nevyhnutných životných potrieb, následne bol 14 dní obmedzený vo zvýšenej fyzickej aktivite, čiastočne bol obmedzený v príprave a zaobstaraní si stravy, pričom poškodený je v dôsledku útoku doposiaľ práceneschopný.

V neprospech obžalovaného svedčí aj jeho správanie po spáchaní skutku. Z miesta činu odišiel bez toho, aby poškodenému poskytol akúkoľvek pomoc, nôž, ktorým útočil zahodil a zároveň je zrejmé, že si bol vedomý protiprávnosti svojho konania, čo vyplýva aj zo správy zaslanej svedkyňi G. prostredníctvom aplikácie Messenger, v ktorej uviedol, aby mu nechala peniaze a že pôjde teraz kvôli nej do basy na dlho sedieť.

S prihliadnutím na osobu obžalovaného, jeho trestnú minulosť, spôsob vykonania činu, intenzitu útoku a závažnosť spôsobených následkov nemožno trest uložený pod dolnú hranicu v neprospech obžalovaného upravenej trestnej sadzby považovať za spravodlivý a primeraný. Takto uložený trest oslabuje funkciu trestného práva z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie. Nemožno ho považovať za dostatočne odstrašujúci vo vzťahu k iným potenciálnym páchatelom a nezodpovedá požiadavke zákonného a spravodlivého zohľadnenia všetkých rozhodujúcich okolností prípadu. Primeranosť trestu je pritom základným predpokladom naplnenia jeho výchovného účelu. Len trest, ktorý je páchatelom vnímaný ako spravodlivý dôsledok jeho protiprávneho konania, môže viesť k jeho náprave a resocializácii. V prípade uloženia neprimerane mierneho trestu tento predpoklad naplnený nie je.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/119/2025 zo dňa 03.02.2026 v časti výroku o treste a následne za použitia ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol a vymeral obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby o 1/3 zvýšenej v neprospech obžalovaného so zaradením obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.“

Obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V úvode dôvodov odvolania poukázal na obsah výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Proti uvedenému rozsudku do výroku o uloženom treste podávam prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom ustanovenej lehote odvolanie.

K skutku, ktorý sa mi kladie za vinu som sa priznal a úprimne ľutujem čo som spôsobil. Z uvedeného dôvodu som na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Súdom uložený trest však vzhľadom na okolnosti za ktorých došlo k spáchaniu skutku považujem za neprimeranie prísny.

Na základe môjho vyhlásenia o vine došlo v rámci hlavného pojednávania k dokazovaniu k výrokom o trestnoprávných sankciách, výroku o ochrannom opatrení a výroku o náhrade škody a súd vo vzťahu k vine vychádzal z výsledkov obsiahnutých v spise, nemajúc pochybnosti o mojej vine.

Ak vychádzam z výsledkov dokazovania obsiahnutých v súdnom spise je nepochybné, že som sa skutku dopustil pod vplyvom návykových látok, útok na moju osobu začal poškodený a po zásahu tretej osoby do súboja som mal strach o svoj život a zdravie.

Z výpovedi svedka C. I. vyplýva, že počas súboja ku nám pristúpil J. E., ktorý ma chytil a snažil sa nás oddeliť. Túto skutočnosť potvrdil vo svojej výpovedi aj J. E.. Konanie E., ktorý ma chytil zozadu rukou okolo krku som považoval za vstup ďalšej osoby do súboja proti mojej osobe, čo vo mne vyvolalo skratkovité konanie v obave o svoj život a zdravie. Moje konanie bolo súčasne vyvolané aj vplyvom návykových látok, čo preukazujú výsledky vyšetrení a táto skutočnosť vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 80/2025, kde znalec konštatuje, že schopnosť ovládať svoje konanie bola v čase skutku podstatne znížená použitím metamfetamínu. Je nepochybné, že do uvedeného stavu som sa dostal vlastným pričinením, ale ako vyplýva zo znaleckého posudku bol mi diagnostikovaný syndróm závislosti od stimulancií F 15.2.

Vzhľadom na uvedené mám za to, že súd opomenul v môj prospech uplatniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. i) Trestného zákona.

Taktiež na základe vyššie uvedeného zastávam názor, že bolo možné u ojej osoby mimoriadne znížiť trest, avšak z iného dôvodu, ako rozhodol súd prvého stupňa. Okolnosť prípadu v tom, že som na hlavnom pojednávaní dal vyhlásenie o svojej vine (vzdal som sa spravodlivého súdneho procesu vo vzťahu k dokázaniu viny), umožňuje záver o možnosti použitia § 39 ods. 2 písm. c) ods. 3 Trestného zákona pre analógiám. Súčasne je potrebné poukázať aj na to, že rozlišovacím kritériom obmedzenia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody ustanoveným v § 39 ods. 3 písm. b) až e) trestného zákona, je dolná hranica sadzby trestu odňatia slobody uvedené v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, nie dolná hranica tejto sadzby upravená (zvýšená) podľa § 38 ods. 4 až 6 alebo podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Skutku som sa ako už bolo uvedené dopustil v stave kedy moje ovládacie schopnosti boli znížené použitím metamfetamínu (tento stav som si spôsobil samozrejme sám) a vzhľadom na môj zdravotný stav kedy mi bola diagnostikovaný syndróm závislosti od stimulancií F 15.2, čo súčasne potvrdzuje aj uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou, odôvodňuje uloženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. c) ods. 3 Trestného zákona. Taktiež mám za to, že okolnosti za ktorých ku skutku došlo a ktoré u mojej osoby vyvolali obavu o svoje zdravie a život v spojení s uvedeným zdravotným stavom odôvodňuje uloženie nižšieho trestu, ktorý by postačoval na nápravu mojej osoby a ochranu spoločnosti, čím by boli splnené zásady uvedené v § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Dovoľujem si navrhnúť, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/119/2025 zo dňa 03.02.2025

vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení trestu odňatia slobody za použitia § 39 ods. 2 písm. c) ods. 3 Trestného zákona.“

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátorky vyjadril písomne prostredníctvom obhajcu a uviedol nasledovné:

„Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/119/2025 zo dňa 03.02.2025 odvolanie v neprospech obžalovaného.

Z predloženého odvolania prokurátora vyplýva, že nesúhlasí s výškou uloženého trestu odňatia slobody pri aplikácii § 39 ods. 5 Trestného zákona. Túto skutočnosť odôvodňuje trestnou minulosťou obžalovaného, nevyhnutnosťou dôsledne zohľadniť aj spôsob spáchania trestného činu jeho mimoriadne následky s odvolaním sa na časť skutkovej vety a poslednom rade poukazuje aj na správanie sa obžalovaného po spáchaní skutku.

Súd prvej inštancie v žiadnom prípade neponechal bez povšimnutia trestnú minulosť obžalovaného a túto vyjadril vo svojom rozhodnutí aplikujúc ustanovenie § 37 písm. m) Trestného zákona v podobe prirážajúcej okolnosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku došlo k zo strany súdu k ustáleniu skutkového stavu bez potreby dokazovania viny obžalovaného. Z tohto dôvodu pravdepodobne pri hodnotení skutkového stavu na strane prokuratúry unikajú niektoré skutočnosti, ktoré sú z pohľadu celkového hodnotenia skutku nie zanedbateľné.

V uvedenej súvislosti je potrebné poukázať na to, že práve poškodený bol ten ktorý vyvolal stretnutie a práve poškodený bol ten ktorý ako prvý zaútočil na obžalovaného. Rovnako nie je možné opomenúť aj skutočnosť, že do súboja zasiahla tretia osoba spôsobom, ktorý obžalovaný vyhodnotil ako vstup tretej osoby do súboja na strane poškodeného a u jeho osoby to vyvolalo strach o svoje zdravie a život.

Moje konanie bolo súčasne vyvolané aj vplyvom návykových látok, čo preukazujú výsledky vyšetrení a táto skutočnosť vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 80/2025, kde znalec konštatuje, že schopnosť ovládať svoje konanie bola v čase skutku podstatne znížená použitím metamfetamínu. Je nepochybné, že do uvedeného stavu som sa dostal vlastným pričinením, ale ako vyplýva zo znaleckého posudku bol mi diagnostikovaný syndróm závislosti od stimulancií F 15.2.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín v podanom odvolaní navrhuje obžalovanému uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby o 1/3 zvýšenej v neprospech obžalovaného, čo de facto predstavuje trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Z uvedeným návrhom sa obžalovaný nestotožňuje nakoľko takýto trest by bol v rozpore s § 34 Trestného zákona a má za to, že na jeho nápravu postačuje aj trest kratšieho trvania a v tejto súvislosti odkazuje na obsah svojho odvolania zo dňa 17.02.2026.“

Prokurátorka sa k odvolaniu obžalovaného vyjadrila písomne a uviedla nasledovné:

„Obžalovaný prostredníctvom obhajcu argumentuje, že súd opomenul v jeho prospech uplatniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno i) Trestného zákona. Súčasne je toho názoru, že u neho bolo možné mimoriadne znížiť trest, avšak z iného dôvodu, ako k tomu dospel súd prvého stupňa. Vzhľadom na zdravotný stav, kedy bol obžalovanému diagnostikovaný syndróm závislosti od stimulancií F 15.2, bolo odôvodnené ukládanie trestu odňatia slobody podľa § 39 odsek 2 písmeno c), odsek 3 Trestného zákona. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že obžalovaný žiada uloženie nižšieho trestu.

S odôvodnením odvolania obžalovaného sa nestotožňujem, pričom poukazujem na skutočnosť, že pokiaľ by aj bola priznaná obžalovaným namietaná poľahčujúca okolnosť, daný postup by nespôsobil úpravu trestnej sadzby v prospech ani v neprospech obžalovaného. Aplikácia ustanovenia § 39 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona v prípade obžalovaného neprichádza do úvahy, nakoľko z obsahu znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria č. 80/2025 je zrejmé, že znalec u obžalovaného okrem závislosti od stimulancií (metamfetamínu) nezistil, že by trpel duševnou poruchou alebo chorobou. V čase spáchania skutku sa jednalo o intoxikáciu

metamfetamínom. Obžalovaný sa do stavu intoxikácie privodil sám, vlastným pričinením, hoci má s užívaním metamfetamínu bohaté životné skúsenosti a je schopný posúdiť jeho vplyv na svoje konanie. Ovládacia schopnosť bola podstatne znížená požitím metamfetamínu, nie však vymiznutá. Rozpoznávací schopnosti neboli ovplyvnené. Z uvedeného je zjavné, že obžalovaný netrpí duševnou poruchou, v dôsledku ktorej by došlo k zníženiu ovládacích či rozpoznávacích schopností. Ovládacia schopnosť v prípade obžalovaného bola znížená len v dôsledku požitia metamfetamínu, pričom úmyselná aplikácia návykovej látky a súčasná aplikácia ustanovenia § 39 odsek 2 písmeno c) Trestného poriadku sú vylúčené. Je všeobecne známe, že návykové látky negatívnym spôsobom vplyvajú na psychický stav osoby, pričom v tejto súvislosti možno dať do pozornosti legálnu definíciu návykovej látky, ktorou sa rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti, alebo sociálne správanie (§ 130 odsek 5 Trestného zákona). V tomto kontexte tiež poukazujem na tú skutočnosť, že prvostupňový súd uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou z dôvodu jeho závislosti od stimulancií (metamfetamínu) a nie z dôvodu duševnej poruchy (nepriaznivého zdravotného stavu).

S poukazom na uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne odvolanie obžalovaného A. B., podané prostredníctvom obhajcu J. J. K., podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

K odvolaniu prokurátorky a obžalovaného sa vyjadril písomne aj poškodený a uviedol nasledovné:

„Má za to, že trest uložený súdom prvého stupňa obžalovanému je v rozpore so zásadami ukladania trestov a je vzhľadom na osobu páchatel'a a spáchaný skutok neprimerane nízky. Vzhľadom na osobu páchatel'a treba pri rozhodovaní o uložení trestu uložiť taký trest, ktorý bude predovšetkým výchovný pre obžalovaného, tak aby mu zabránil v páchaní ďalšej trestnej činnosti v budúcnosti, predovšetkým tej, ktorej sa dopustil voči mojej osobe.

Vyššie uvedené bude zabezpečené prísnejším trestom, aký mu bol uložený, a to aj vzhľadom na to, že som takmer prišiel o život, doposiaľ mám zo skutku obžalovaného traumy a mám obavu z jeho pomsty, pokiaľ trest nebude dostatočný z pohľadu jeho výchovy, ale aj odradenia osoby obžalovaného, aby sa mi v budúcnosti pomstil, resp. opakovane páchal trestnú činnosť v spoločnosti aj voči iným občanom.

Som názoru, že pri danej veci pri ukladaní trestu sudca dostatočne nevyužil rámec trestnej sadzby a nerozhodol v súlade so zásadami ukladania trestov, resp. tieto si vo svojom rozhodnutí značne zmodifikoval smerom, ktorý zmiernuje vážnosť skutku a jeho dopad na spoločnosť, nebezpečnosť obžalovaného, jeho osobu a predovšetkým dopad na osobu poškodeného - vzhľadom na to, že som len so šťastím prežil a neprišiel o život, nehovoriac o tom aký dopad má skutok obžalovaného na môj zdravotný stav po celý môj nasledujúci život.

Prikláňam sa v časti odvolania prokurátorky, že je treba uložiť jednoznačne prísnejší trest pre obžalovaného z dôvodu argumentácie prokurátorky, pričom uvádzam, že trest treba uložiť v hornej hranici trestnej sadzby, ktorú je možné uložiť v danej veci, a to z dôvodov, ktoré som uviedol vyššie.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na prokurátorkou podanom odvolaní a jeho písomných dôvodoch a navrhol mu vyhovieť a súčasne navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba zotrvala na ňou podanom odvolaní a písomných dôvodoch tohto odvolania a súčasne navrhla odvolanie zo strany prokuratúry podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku, na podklade podaných odvolaní na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záverom, že odvolanie prokurátorky je dôvodné a odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami prokurátorky a obžalovaného napadnutého výroku o treste rozsudku okresného súdu, tak z obsahu odvolania prokurátorky a jeho dôvodov ako aj z obsahu odvolania obžalovaného a jeho dôvodov vyplýva, že v podaných odvolaniach nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní prokurátorky a obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o otázku správnosti samotného napadnutého rozsudku okresného súdu, na základe preskúmania veci odvolací súd zistil, že obžalovaný A. B. urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku. Na základe tohto postupu okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného, ktoré rozhodnutie o vine je nenapadnuteľné odvolaním. Preto prieskumná povinnosť odvolacieho súdu sa v tomto prípade nemohla vzťahovať na výrok o vine obžalovaného, ale predmetom posudzovania správnosti a zákonnosti mohol byť len odvolaním prokurátorky a obžalovaného napadnutý výrok o treste uložený obžalovanému A. B..

Z podaného odvolania prokurátorky a odôvodnenia tohto odvolania vyplýva, že prokurátorka poukazuje na odvolací dôvod podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, avšak z písomných dôvodov vo svojom súhrne vyplýva, že sa nestotožňuje s postupom okresného súdu, ktorý aplikoval ustanovenie § 39 odsek 5 Trestného zákona, pretože prokurátorka v odvolaní navrhuje uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici sadzby zvýšenej podľa § 38 odsek 3, odsek 6 Trestného zákona, teda podľa odvolacieho súdu sa prokurátorka domáha odvolacieho dôvodu podľa § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona.

Z podaného odvolania obžalovaného a jeho odôvodnenia vyplýva, že podľa názoru obhajoby možno obžalovanému priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno i) Trestného zákona a tiež sú dané podmienky pre priznanie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 2 písmeno c), odsek 3 Trestného zákona, teda sa tiež domáha odvolacieho dôvodu podľa § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom prokuratúry o nedôvodnosti aplikácie ustanovenia § 39 odsek 5 Trestného zákona okresným súdom.

Na základe preskúmania veci odvolací súd tiež zistil, že okresný súd správne neustálil poľahčujúce okolnosti a tento nedostatok napravil odvolací súd na základe odvolania prokurátorky.

Pokiaľ ide o otázku určenia poľahčujúcich okolností, odvolací súd sa nestotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého obžalovaným vyslovená ľútosť nad spáchaným skutkom by v danom prípade napĺňala pojmové znaky úprimnej ľútosť.

Z výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd správne ustálil, že obžalovaný bol v minulosti opakovane súdne trestaný, a to aj pre trestnú činnosť násilného charakteru, naposledy v trestnej veci Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 2T/156/2018 bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, ktorý vykonal dňa 17.07.2024. Už takýto trest mal obžalovaného v zmysle § 34 odsek 1 Trestného zákona viesť k tomu, aby viedol riadny život, špeciálne aby do budúcnosti rešpektoval Trestným zákonom chránené záujmy. Obžalovaný napriek tejto vlastnej skúsenosti opätovne porušil záujem chránený Trestným zákonom, z ktorého dôvodu podľa právneho názoru odvolacieho súdu samotné vyjadrenie ľútosť obžalovaného nie je možné bez ďalšieho považovať za úprimné oľutovanie trestného činu tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 36 písmeno l) Trestného zákona, ktoré ustanovenie umožňuje priznať túto poľahčujúcu okolnosť len pri priznaní sa k trestnému činu a pri súčasnom (kumulatívnom) úprimnom oľutovaní trestného činu. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že okresným súdom správne zistené skutkové okolnosti nedávajú právny podklad pre priznanie poľahčujúcej okolnosti obžalovanému podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvádzanú trestnú minulosť obžalovaného sa odvolací súd nestotožnil ani s názorom okresného súdu, ktorý na základe vyhlásenia obžalovaného podľa

§ 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku aplikoval ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona.

Podľa odvolacieho súdu na základe vyhlásenia obžalovaného o vine súdna prax ustálila možnosť, nie však povinnosť, použiť pri ukladaní trestu ustanovenie § 39 odsek 5 Trestného zákona, čomu zodpovedá aj znenie § 39 odsek 5 Trestného zákona („Pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní môže súd...“). Odvolací súd, zohľadniac zásady ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona, vrátane záujmu ochrany spoločnosti a potreby adekvátneho výchovného pôsobenia na obžalovaného, dospel k záveru, že v prejednávanej príhode, aj napriek napomáhaniu obžalovaného pri objasňovaní trestnej činnosti uvedeným spôsobom, nie sú dané podmienky na postup podľa § 39 odsek 5 Trestného zákona. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že z hľadiska posudzovania osoby obžalovaného, vzhľadom na jeho trestnú minulosť, v jeho neprospech svedčia sklony k páchaniu trestnej činnosti, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu bránia ukladaniu trestu podľa § 39 odsek 5 Trestného zákona.

Na základe uvedeného odvolací súd vyhlásenie obžalovaného o vine zohľadnil priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, keďže obžalovaný týmto vyhlásením napomohol prokurátorky na hlavnom pojednávaní tým, že prokurátorka nemusela niesť dôkazné bremeno v otázke preukázania viny obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v podanej obžalobe.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého je u obžalovaného daná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, a to na základe predchádzajúcich odsúdení obžalovaného (napr. v trestných veciach Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 2T/104/2012 a pod sp. zn. 3T/43/2014). Aj podľa názoru odvolacieho súdu nevyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania iné priťažujúce okolnosti.

Keďže pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je podľa odvolacieho súdu v prípade obžalovaného vyrovnaný a vzhľadom na vyššie uvedené neprichádza do úvahy úprava trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 5 Trestného zákona, odvolací súd pri určovaní výmery trestu obžalovanému vychádzal z ustanovením § 155 odsek 1 Trestného zákona určenej trestnej sadzby odňatia slobody štyri roky až desať rokov, na ktorú však bolo dôvodné aplikovať ustanovenia § 38 odsek 3, odsek 6 Trestného zákona, zohľadniac tak odsúdenie Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 2T/156/2018, a preto odvolací súd pri ukladaní trestu vychádzal z takto upravenej (zvýšenej) trestnej sadzby v rozpätí 6 rokov až 10 rokov.

Odvolací súd tak vyhodnotil odvolanie prokurátorky ako dôvodné a na základe vyššie uvedeného, a tiež zohľadniac najmä postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, ktorý urobil vyhlásenie o vine, uložil odvolací súd obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, teda na samej dolnej hranici upravenej zvýšenej trestnej sadzby.

Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa účel, uvedený v ustanovení § 34 odsek 1 Trestného zákona. Odvolací súd vychádza z toho, že obžalovanému boli uložené aj ochranné opatrenia, a to ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a ochranný dohľad, ktoré spolu s uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody v ich súhrne budú pôsobiť na obžalovaného, aby viedol v budúcnosti riadny život.

Na účely takto uloženého nepodmienečného trestu zaradil odvolací súd, v zhode s názorom okresného súdu, obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže počas desiatich rokov predchádzajúcich spáchanému trestnému činu bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, pričom odvolací súd nezistil, a to ani z podaných odvolaní, dôvodnosť zaradenia obžalovaného do ústavu s iným stupňom stráženia.

Naopak odvolanie obžalovaného vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Vo vzťahu k argumentácii obžalovaného o potrebe priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno i) Trestného zákona odvolací súd uvádza, že priznanie tejto okolnosti musí vychádzať z vykonaného dokazovania. Obžalovaný však urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré okresný súd podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku prijal, a teda sa nevykonávalo dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine (a v súvislosti s tým ani k okolnostiam súvisiacim so spáchaným skutkom), a preto z dokazovania, ktoré vykonal okresný súd, nemožno dospieť k záveru o dôvodnosti priznania tejto poľahčujúcej okolnosti.

Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu spočívajúcu v možnosti použitia mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, tak ani túto nepovažuje odvolací súd sa dôvodnú. Ustanovenie § 39 odsek 2 Trestného zákona upravuje možnosť, ale nie povinnosť, použiť pri splnení zákonných podmienok inštitút mimoriadneho zníženia trestu, čomu zodpovedá aj znenie § 39 odsek 2 Trestného zákona („Súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby...“). Súčasne odvolací súd konštatuje, vychádzajúc z oboznámených záverov psychiatrického znaleckého posudku, že u obžalovaného neboli zistené duševné ochorenia psychotického charakteru a nešlo ani o žiadne náhodné, dezorganizované ani chorobne motivované konanie. Schopnosť ovládať konanie bola u obžalovaného podstatne vymiznutá v dôsledku intoxikácie metamfetamínom, ktorý si však privodil obžalovaný sám, teda vlastným pričinením, pričom obžalovaný má s užívaním metamfetamínu skúsenosti a je schopný posúdiť jeho vplyv na svoje konanie. Uvedené skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu vylučujú použitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky je dôvodné a odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri k nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.